U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové, soudkyň JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupený Mgr. Milanem Hadravou, advokátem, se sídlem v Chomutově, Školní 3315, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 936/3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2011, č. j. 16 Az 4/2011 - 88,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi Mgr. Milanovi Hadravovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá, aby byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2009, č. j. OAM-191/VL-18-08-2009, kterým bylo určeno, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti má i nadále za to, že nebyly naplněny zákonné důvody pro zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Stěžovatel trvá na tom, že žalovaný v řízení o udělení mezinárodní

ochrany porušil zákonná ustanovení, jejichž výčet byl uveden v žalobě. Nadto je přesvědčen, že uvedl okolnosti odůvodňující posouzení udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem krajského soudu o tom, že neuváděl v průběhu celého správního řízení a ani v žalobě žádné konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly jeho pronásledování dle ustanovení § 12 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 8 zákona o azylu, či hrozbě vážné ujmy dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Stěžovatel je přesvědčen, že jím uváděné skutečnosti jsou podřaditelné právě pod ustanovení § 14a zákona o azylu, přičemž další konkrétní skutkové důvody jsou patrné z důkazů, které jsou součástí spisu (žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, protokol o pohovoru s žalobcem a ostatní spisový materiál).

Dle stěžovatele krajský soud stejně jako již předtím žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Především si žalovaný ani krajský soud neopatřil žádnou zprávu o stavu lidských práv a činnosti bezpečnostních složek na Ukrajině a vůbec nezkoumal schopnost a ochotu ukrajinských orgánů poskytnout stěžovateli ochranu před pronásledováním ze strany jeho věřitele. Přitom je třeba opětovně upozornit na skutečnost, že i soukromé osoby mohou být původci jak pronásledování, tak nebezpečí vážné újmy ve smyslu azylového zákona.

Z těchto důvodů žádá Nejvyšší správní soud, aby rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, na vydané rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě, kde se již k námitkám, které jsou i obsahem kasační stížnosti, vyjadřoval. K námitkám uvedeným v kasační stížnosti žalovaný sděluje, že se i nadále domnívá, že nepochybil a postupoval správně, když zamítl žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu; stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu legalizace pobytu v České republice.

Žalovaný dále uvádí, že zmiňované skutečnosti nejsou podřaditelné pod důvody taxativně uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť nemají svůj původ v žádné formě pronásledování nebo obavy z pronásledování, jak má na mysli ustanovení § 12 téhož zákona a nejsou relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Proto v takovém případě není třeba ze strany správního orgánu provádět jakékoliv důkazní řízení. Stejně tak snaha o legalizaci pobytu není důvodem podřaditelným pod taxativně vyjmenované důvody zákona o azylu. Správní orgán má za to, že bylo během správního řízení prokázáno, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu a rovněž nebylo zjištěno, že by mu měl být udělen humanitární azyl ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu či doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a téhož zákona. Na Ukrajině neměl potíže se státními orgány, pouze se obává mafiána, který mu půjčil peníze a kterému

peníze měl vrátit. Potvrdil, že do ČR přijel za prací a výdělkem. Ze spolehlivě zjištěného stavu věci vyplynula nedůvodnost žádosti jmenovaného ve směru naplnění taxativně vymezených podmínek udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 či § 14a zákona o azylu. Navíc, jak vyplývá z konstantní judikatury, jednání soukromých osob lze přičítat státu jen v té chvíli, kdy stát nelegální činnost třetích osob podporuje, toleruje či není schopen proti ní žadatele ochránit, v případě stěžovatele nevyplynula žádná taková skutečnost. Žalovaný na základě tvrzení stěžovatele neshledal ani žádné skutečnosti, které by bylo možno vážné újmě ve smyslu zákona o azylu podřadit. Rozhodnutí o předmětné žádosti bylo náležitě odůvodněno. Námitky uplatněné v kasační stížnosti jsou podle názoru žalovaného nedůvodné. Předchozí řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno v roce 2006 a stěžovatel měl možnost požádat znovu o udělení mezinárodní ochrany, což neučinil a stávající žádost podal až v okamžiku, kdy mu hrozilo reálné opuštění ČR v souvislosti s nelegálním pobytem. Stěžovatel tedy nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel podle obsahu kasační stížnosti podřadil svou kasační stížnost pod čtvrtý důvod přijatelnosti – zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení, přičemž se opírá patrně o bod b) čtvrtého důvodu přijatelnosti - že krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva (jelikož není tvrzeno, že by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu). Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje a neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, www.nssoud.cz).

Soud dále konstatuje, že žalovaný zamítl žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, které se aplikuje v případě, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Rozšířený devítičlenný senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil následující právní názor: „*Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.*“

Jak dále uvedl rozšířený senát v odůvodnění tohoto usnesení, „(z)*jevnou nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany je však nutno posuzovat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravených zákonem o azylu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany lze tedy zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, ale i z hlediska § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Tomu nebrání ani dikce § 14 zákona o azylu. I v případě rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu totiž (...) musely být v předchozím řízení nutně zvažovány případné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud nebyly shledány, tedy žádost byla vyhodnocena z hlediska tohoto ustanovení jako zjevně nedůvodná, je třeba se dále zabývat tím, zda zde nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu. Obdobné závěry platí i pro azyl a doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14b zákona o azylu.*“

V intencích uvedeného názoru, je správní orgán proto povinen v rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu uvést, proč je žádost zjevně nedůvodná z hlediska všech v úvahu připadajících zákonných forem mezinárodní ochrany. Tyto závěry správního orgánu tedy následně podléhají kognici správních soudů. To také znamená, že pokud žadatel uvede či ve správním řízení ve věci mezinárodní ochrany vyjdou najevo skutečnosti, pro něž nelze považovat žádost z hlediska byť jen jedné z forem mezinárodní ochrany za zjevně nedůvodnou, a které vyžadují hlubší posouzení či doplnění podkladů pro rozhodnutí, posoudí správní orgán tuto žádost v rámci běžného, tzn. nezkráceného řízení, jež zpravidla končí rozhodnutím o udělení, resp. neudělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany.

Stěžovatel v řízení před správním orgánem uvedl, že zemi původu opustil z ekonomických důvodů, aby si vydělal peníze na splacení dluhu. Na Ukrajině nikdy neměl potíže se státními orgány, pouze měl potíže s fyzickou osobou, která mu půjčila peníze a požadovala jejich vrácení.

Stěžovatelem vylíčené potíže v zemi původu jsou příkladem kombinace ekonomických potíží a s tím spojených problémů se soukromými osobami. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou dosavadní četnou judikaturu (např. rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, nebo ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 - 68), dle které skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud tyto problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. Při posouzení otázky udělení azylu z hlediska § 12 písm. b) je tudíž podstatné, zda byli původci pronásledování (zde věřitelé žadatele) motivováni některým z azylově relevantních důvodů. Taková skutečnost nebyla v řízení ze strany stěžovatele tvrzena a nadto ani prokázána. Naopak, potíže ze strany soukromých osob byly motivovány ekonomickými důvody, způsobenými neschopností stěžovatele splácet dluh. Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhu, nejsou relevantními důvody z hlediska azylu: srov. např. rozsudky ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, nebo ze dne ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51. Uvedené lze vztáhnout i k otázce hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. Výhružky či napadání stěžovatele ze strany soukromých osob, tedy nestátních subjektů, tak zpravidla k udělení některé z forem mezinárodní ochrany

nepostačují. Požadavek státních původců pronásledování ovšem není neprolomitelný. Za určitých okolností může být negativní chování soukromých osob (věřitelů) přičteno státu, a to zejména za situace, kdy stát není ochoten nebo schopen poskytnout ochranu osobě pronásledované ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57).

Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozhodnutí sp. zn. 9 Azs 49/2007 uvedl, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona azylu, *„tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“*

Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101.

Nejvyšší správní soud uvádí, že závěry v tomto rozhodnutí vyslovené se nikterak nevylučují s rozhodnutím krajského soudu. Jak z předmětného rozsudku, tak i další relevantní judikatury zdejšího soudu (srov. také rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, nebo ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62) vyplývá, že v případě pronásledování soukromými osobami se musí postižená osoba obrátit s žádostí o pomoc nejprve na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. V tomto posuzovaném případě stěžovatel netvrdil, že by nemohl využít ochrany proti svému věřiteli, ani se o to nepokusil, do České republiky přijel, aby vydělal potřebnou finanční částku a mohl splatit dluh.

Nejvyšší správní dále uvádí, že k povinnosti tvrdit azylově relevantní důvody, kterou stěžovatel v projednávané věci nenaplnil, se soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaném pod č. 181/2004 Sb. NSS, na www.nssoud.cz, v němž kasační soud konstatoval, že z žádného ustanovení zákona o azylu nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikala povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné, a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost tvrzení má zvláště v řízení ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze stěžovatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Stejně tak v řízení před správním soudem nelze bez jednoznačného a určitého zpochybnění závěrů správního orgánu ze strany soudu dovodit okolnosti týkající se osobního příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v zemi jeho původu. Z dikce ustanovení § 12 a násl. zákona o azylu je zřejmé, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v příslušných ustanoveních uvedené. Na tomto místě je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je provázeno zásadou aktivity žadatele o azyl. Stěžovatelem uvedené skutečnosti, které by podle jeho názoru měly zakládat důvodnost udělení azylu pro pronásledování dle ustanovení § 12 zákona o azylu, podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu nezakládají, neboť nebylo zjištěno a prokázáno, že by byl stěžovatel vystaven pronásledování nebo by měl důvodný strach z pronásledování v zemi svého původu.

K námitkám stěžovatele stran dokazování, konkr. že nebylo postupováno tak, aby byl zjištěn stav věci, a rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno, Nejvyšší správní soud uvádí, že takto formulované stížní námitky jsou zcela obecné a není z nich patrno, v jakém směru a jakých konkrétních pochybení se mělo ministerstvo dopustit. Nejvyšší správní soud se otázkou konkretizace stížních námitek zabýval v celé řadě svých rozhodnutí. Např. v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, vyslovil názor, že *„není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil*". Obdobně se vyslovil i v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, uveřejněném pod č. 312/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde uvedl, že *„pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva"; proto nemůže stěžovatel v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí"*.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu (citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz) poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti; krajský soud nijak nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Za této situace Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v návaznosti na ustanovení § 120 s. ř. s., podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ustanovení § 35 odst. 8, ve spojení s ustanovení § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokátovi částkou 2 x 2.100 Kč za dva úkony právní služby - převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 shora citované vyhlášky, celkem 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 4. ledna 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu